

2 lutego - święto Ofiarowania Pańskiego (Matki Bożej Gromnicznej) W liturgii Kościoła szczególne miejsce zajmuje święto Ofiarowania Pańskiego, obchodzone 2 lutego i nazywane powszechnie świętem Matki Bożej Gromnicznej. W tym dniu Józef i Maryja przynieśli Jezusa do świątyni, aby ofiarować Go Bogu. Według zwyczaju żydowskiego, każde dziecko płci męskiej na czterdziesty dzień po urodzeniu, miało być ofiarowane Panu w znak wdzięczności za ocalenie pierworodnych synów Izraela w czasie niewoli egipskiej. Każdy pierworodny syn u Żydów był uważany za własność Boga. Od 1997 r. w święto Ofiarowania Pańskiego, z ustanowienia bł. Jana Pawła II jest obchodzony Dzień Życia Konsekrowanego, poświęcony modlitwie za osoby, które oddały swoje życie na służbę Bogu i ludziom w różnych zakonach, zgromadzeniach i instytutach świeckich.

†

Liturgiczny kalendarz Kościoła katolickiego jest bardzo nasycony różnego rodzaju uroczystościami, świętami i wspomnieniami. Jednak nie należy przyjmować zasady, że jest ułożony dla tych, którzy nic nie chcą robić, ale tylko świętować. Albowiem każda uroczystość lub święto akcentuje przede wszystkim jakieś wydarzenie z życia Jezusa i Maryi, Matki Bożej, przybliżając nam poszczególne prawdy wiary. Przez przeżywanie tych dni, wydzielonych w kalendarzu kościelnym zazwyczaj czerwonym kolorem, Kościół pragnie jeszcze bardziej przybliżyć nam Chrystusa i zachęcić do ożywienia naszej wiary.

Z Ofiarowaniem Pańskim wiąże się zwyczaj poświęcania świec. Jest on praktykowany od IX wieku, kiedy do kościoła przynoszono do poświęcenia świece, zwane gromnicami. Nazwa ta wywodzi się od słowa "grom", gdyż zapalano je w czasie burzy, stawiano w oknie i za wstawienictwem Matki Bożej modlono się o oddalenie piorunów i wszelkich kataklizmów przyrodniczych. Świecę gromniczną wkłada się także w ręce umierającego. Oznacza to, że na wzór "roztropnych panien" wychodzi on z płonąca lampą na spotkanie swego Pana (por. Mt 25, 1-13). Świeca ta wskazuje również na zbliżające się światło życia wiecznego, do którego wprowadza nas sam Chrystus. Natomiast od 1997 r. w święto Ofiarowania Pańskiego, z ustanowienia bł. Jana Pawła II jest obchodzony Dzień Życia Konsekrowanego, poświęcony modlitwie za osoby, które poświęciły swoje życie służbie Bogu i ludziom w różnych zakonach, zgromadzeniach i instytutach świeckich.

Liturgia oraz historia powstania i obchodów święta Matki Bożej Gromnicznej jest bardzo bogata, jednak należy pamiętać i uwzględniać to, co przez przeżywanie tych szczególnych dni

Kościół pragnie nam ukazać, oraz jakie to ma odniesienie do naszego życia codziennego.

Bardzo często w uroczystości lub święta, kiedy święci się jakieś przedmioty, w kościele gromadzą się wielkie tłumy wiernych, dla których, w przypadku Ofiarowania Pańskiego, poświęcona świeca jest bardziej ważna niż dobra modlitwa i pełne uczestnictwo we Mszy św. Niektórzy przeciwnicy Kościoła katolickiego takich wierzących nazywają "ochrzczoneymi poganami" ze względu na to, że czasem przywiązują oni większą wagę do świecy, czy innego poświęconego przedmiotu, który, niestety, nie da możliwości zasłużyć na życie wieczne. Wiara potrzebuje konkretnych czynów, świadczących o niej i dających świadectwo innym. A jednym z takich czynów jest nasze przylgnięcie do Chrystusa i postawienie Go na pierwszym miejscu. Na pewno nie jest to łatwe i potrzebuje wysiłku z naszej strony. Ale wystarczy zechcieć to uczynić i pozwolić, żeby w naszej codzienności znalazło się miejsce dla naszego Pana.

Święto Ofiarowania Pańskiego z całą swą treścią i symboliką po raz kolejny przypomina nam Jezusa Chrystusa, który zostaje nazwany przez starca Symeona "światłem na oświecenie pogan" (por. Łk 2, 32). Jezus jest także Światłem, które ma oświecić mroki naszej codzienności. Przecież, kiedy znajdziemy się w pokoju bez światła, zaczynamy szukać wyłącznika albo czegoś, co może oświecić przestrzeń, w której znaleźliśmy się. Bardzo często przeżywamy trudne momenty, wydaje się, że trafiliśmy do ciemności, z której nie widać wyjścia. Żadne próby odnalezienia jakiegokolwiek źródła światła były marne, i wydaje się, że już nam nic nie pomoże. Lecz jest Chrystus, który mówił, że jest Światłem, mającym oświecić mroki tego świata. I tylko całkowite zawierzenie temu Światłu pomoże nam wyjść z mroków i ciemności i poprowadzić do źródła tego Światła, którym jest sam Zbawiciel. Musimy pamiętać, że nie świeca, która jest mocno związana z Ofiarowaniem Pańskim przyniesie nam radość i uchroni od niebezpieczeństw grożących naszemu życiu, ale tylko pełne oddanie się woli Jezusa i przylgnięcie do Niego całym swym życiem. Uczestnicząc w liturgii Ofiarowania Pańskiego, musimy uświadomić sobie, że ta świeca powinna być znakiem naszego pragnienia iść za Chrystusem, który będzie oświecać każdy krok na drodze naszego życia. Jeśli Jezus będzie naszym Przewodnikiem, czego mamy się bać?